

Værk stieblikkelig, og hvis frie Fattigtasse ikke for Dieblirket er i en saadan Tilstand, at den strengt taget trænger til Tilskud, fordi Kommuner allerede har ydet Tilskud, men som dog netop paa Grund af deres Villighed til at tilskyde af Kommunekasserne og de Udgifter, de have udsat sig for ved Arbejder, der i Aarets Løb ere projekterede, kunne have et lige saa gyldigt Krav paa den Indbefommen, et Laan maatte være, som andre Kommuner, der efter deres egen Plan for næste Aar lettere kunne indbefomme Forbringerne. Jeg vilde derfor antage, at det vilde være heldigt, naar Ministeren vilde fordele disse Bølg efter bestemte Regler blandt Kommunerne som Laan paa en vis bestemt Tid og til samme Rente, idet jeg ikke tvivler om, at disse Summer overalt ville kunne komme til at gjøre nogen Nytte i forskellige Retninger for Kommunerne. Det staar imidlertid saaledes for Udvalgets Flertal, at den Hjælp, som den ærede Minister her fra Statens Side vil yde, under de nuværende Forhold ikke er virksom nok og af nogen tvivlsom Betsaffenhed. Dette at ville fremstjynde Arbejdsforetagender eller at ville tage nye op, hvilke man ellers paa Grund af de nuværende Konjunkturer og andre Forhold, saafom maaffte Overanstrengelse i de foregaaende Aar, har troet at burde udsætte noget, er mulig en Anstrenge for Kommunen, som falder tilbage paa Stattede, af hvilke ogsaa mange ere noget anstrengte, navnlig efter et Aar som det ifjor, hvor Høsten paa adskillige Steder i Landet, navnlig i en stor Del af Syl-land, var overordenlig slet, og hvoraf Trykket endnu hviler haardt paa mange Flere, end man er tilbøjelig til at tro. Det er altsaa fra Kommunernes Side en noget vanskelig Operation at følge den ærede Indenrigsministers og nu ogsaa den ærede Finantsministers Anvisning om at fremstjynde Arbejder; men det kan dog heller ikke skjønnes rettere, end at det vil være noget betænkeligt for Arbejderne selv. Man maa vel erindre, at disse Arbejder kun ere en Del af det Arbejde, der ellers bydes i Samfundet, og at de i alt Fald for en Del ellers fordeles efter en Plan over en vis Tid af Aaret. Ved nu at forbruge denne Fortjeneste ved en Anstrenge for at lægge Arbejderne hen til en vis Tid og en vis Forceren deraf, forbruger man paa en kort Tid den Arbejdskraft, til hvilken Arbejderne efterhaanden, navnlig naar der er mindre travlt med det private Arbejde, skulle have at ty Aaret rundt. Man kan dermed maaffte stieblikkelig hjælpe paa den tilstedeværende Trang, men man udsætter da Kommunerne og Samfundet for, at Trangen dog kommer mere spødvis tilbage eller vender tilbage i en lignende Skikkelse, med mindre man vil ind paa det Princip at skabe nye Arbejder for at skaffe Arbejdsfortjeneste, hvilket utvivlsomt er absolut forstasteligt. Med Hensyn til selve Arbejdernes Udførelse turde det ogsaa tages i Betragtning, at en Del af Arbejderne

nødvendig er knyttet til bestemte Aarstider efter Veirligets Betsaffenhed og som Regel ikke saaledes lade sig tvinge tilbage til en vis Tid af Aaret. Naar jeg f. Ex. tager de forskellige Veiarbejder, saa er det almindelig erkjendt i samtlige Betsyrelser, Amtsråd og Sogneråd, for saa vidt de have dermed at gjøre, at en vis Del af Arbejdet kræver denne Aarstid og dette Veir og en anden Del en anden Aarstid og et andet Veir. Foraaaret væsentlig efter Foraaarskjødens Nedlægning og Efteraaaret efter Efteraaarskjødens Nedlægning ere paa flere Steder i Landet, derom er jeg overbevist, antagne som de Tider, hvor Veiarbejde af forskjellig Art heldigt udføres. Den Slags Arbejder lade sig saaledes ikke let føre tilbage, og det Samme kan være Tilfældet med andre Forhold. I en meget fugtig Tid at opføre Bygninger i Stedet for i de tørre Sommermaaned, er af mange Grunde lidet anbefalelsesværdigt. Det turde derfor være en Hjælp af tvivlsom Betsaffenhed baade for Kommunernes og for Arbejdernes Vedkommende at gaa den af den ærede Minister viste Vej. Men efter Flertallets Opfattelse maa man sige, at under de tilstedeværende Forhold, hvor der er Arbejdsløshed, ikke blot i Kjøbenhavn, men i hele Landet, er det ikke sandsynligt, at den Arbejdsfortjeneste, som denne Hjælp kan fremstjaffe, er tilstrækkelig til ikke blot under Arbejdet at give Arbejderne deres fornødne Underhold, men ogsaa hjælpe dem til at oparbejde sig Noget fra den Decadence, hvori Dyrktidens Tryk og Arbejdsløsheden have bragt dem. Jeg tror at turde udtale paa Flertallets Vegne, at man anser dette for saa meget mindre sandsynligt, som den Arbejds løn, der maatte bydes, naar der er mange ledige Hænder, nødvendigvis maa trykkes noget ned under det Ordinare. Denne Hjælp vil derfor ikke bringe de Arbejdsløse paa Fode, som under flere Aars Arbejdsløshed ere komne i uforstjybt Trang; den vil ikke pekuniært bringe dem paa Fode og ikke lette deres Nød til at se Fremtiden imøde. Under en ærvelig Udvikling af vore Arbejdsforhold i det Hele vil det ikke paa den Maade, man kunde ønske, hjælpe ud over den nuværende Pinagtighed. Flertallet har derfor troet at burde stille sit Forslag under Nr. 12. Man er derved gaaet frem efter Conseilpræsidentens Lantegang. Kun afviser man Betydningen af Ministerens Forslag som Midde til at bringe den Hjælp, Ministeren selv erkjender, at Staten bør bringe under de nuværende Forhold, af de Grunde, jeg har nævnt. Men man tror med Ministeren, at, naar der er Arbejdsløshed og deraf følgende Nød, saa er det billigt, at Staten støtter Kommunens Betsættelser, og jeg vil sige til, at Staten, hvad jeg nærmere skal omtale, turde siges at have en vis Forpligtelse dertil. Jeg skal i Forbigaaende sige, at Udvalget ikke vil lægge Ministeren og hans Forslag nogen Hindring i Veien. Udvalget er enstemmigt rede til at tiltræde Mi-